

Un escriptor de la terra

Guillem Terribas

Han passat ja uns mesos i encara som una colla de gent que no ens hem acabat de creure que en Miquel ja no estarà (físicament) entre nosaltres. En canvi sento molt més a parlar d'ell ara que no hi és que quan estava entre nosaltres. Mai no havia vist tantes fotos d'en Miquel com ara. Mai no m'havia fixat que en la majoria de les fotos (ho podeu comprovar a Google) en Miquel té una mirada serena, tranquil·la i que et mira als ulls, amb delicadesa, sense agressivitat, amb un somriure amable.

I és que en Miquel que jo vaig conèixer era amable, tranquil, gens agressiu i moltes vegades amb el somriure a la cara.

De fet, tant ens podíem passar mesos sense veure'ns com de cop i volta, amb poca distància de dies, ens podíem trobar en el teatre, en un concert, a la llibreria o en un sopar. I quan els dies sense retrobar-nos eren llargs, en retrobar-nos la nostra conversa podia ser la continuació de la darrera. I, així durant molts anys, trenta o més.

I, malgrat aquesta relació, mai no vaig acabar de conèixer del tot en Miquel. Possiblement l'he conegut... encara parlo en present, quan ja he de parlar en passat. Possiblement el vaig conèixer més en els darrers mesos de la seva vida que durant els anys anteriors. I no és que Miquel amagués coses i no volgués parlar de coses seves, no. Senzillament parlava d'altres coses, possiblement per a ell més interessants o, com mínim, així t'ho feia entendre. En canvi, ell sí que sabia coses de molta gent. En Miquel sabia escoltar i també sabia observar. Llavors ho sabia explicar i escriure. D'aquí les seves novel·les i, sobretot, els seus articles. Els dietaris, ja és una cosa a part. Llegint-los, em passa el mateix que en la vida real: sembla que ho saps tot d'ell, però no. Et deia (escrivia) en els dietaris el suficient, i molt ben dit, però hi deixava aquella ambigüitat entre la realitat, el desig i la fantasia. Tot plegat molt Miquel Pairolí.

En Miquel era un home de la terra. La coneixia i l'estimava, tant metafòricament com físicament. Tocava molt de peus a terra a l'hora de dir les coses i d'escriure-les.

I que més us puc dir d'en Miquel que en els darrers mesos no s'ha dit.

ARXIU PERSONAL DE LA FAMILIA PAIROLÍ

>> *Miquel Pairolí, a principis dels anys noranta, a la Llibreria 22.*

Per la meua banda, tal com he escrit al començament, encara no m'he acabat d'empassar que ens ha deixat per sempre. No em costaria gens creure que és a l'hort acabant de llaurar o de plantar alguna hortalissa de l'època i que entremig està escrivint un altre llibre, un dietari o l'article del dia... i la seva mare l'avisava que el demanen per telèfon.

En Miquel sabia escoltar i també sabia observar.

Llavors ho sabia explicar i escriure.

D'aquí les seves novel·les i, sobretot, els seus articles